

CSEPCSÁNYI ÉVA

Hundertwasser-kiállítás a Reök-palotában

1.
 Szivárvány plédbe csavarva,
 észrevétlen lepett meg az ősz,
 a piros székek közül egyre ült
 és többé nem zavartatta magát,
 jobb mégis egyedül, mint kívánság
 nélkül karolni a pázsit zöld paplana
 alatt. Láttam egy asztalt,
 fagyökerekből nőtte ki magát, nap-
 tűzű terítke mellett sokáig írnek,
 írnek arról, hogy vannak odaát.

2.
 Szárnyas, suhogó fénnel
 töltötte meg a tengert, és
 a nyílt szemek országában
 part lett minden ház.
 Halakat küldött a centrumba,
 vízzel telt puha csapkodás
 tükröződött az ősi szemekben.

Amikor egymás pikkelyes testébe
 haraptak, megnyílt a gyengébbik
 szája és némán elősóhajtotta a
 világfát.

5.
 Lakást veszek egy szénaboglyában,
 csupa arany lesz köröttem minden,
 ropogós nyers paplanomra rátérdel
 az Isten, ablakot nyitok akkor neki,
 arcát hadd lássa minden fa és virágszál,
 körbeállnak akkor és csak nézik,
 különös, szent vendégem kerek
 kis viskómban mit időzik?

3.
 Elfogynak a helyek,
 a későn érkezőkre
 puha, pink lepedő borul,
 pedig neonzöld mezőkről
 álmodtunk, olyanokról,
 ahol elnyújtózunk mezítláb,
 nézünk hegyes szemmel
 mint az őzek, hogy mi zörög
 benn, az ismeretlen mélyben.

4.
 Úgy várlak: ablakomban gyertyaláng,
 fölöttem nyitott, ellipszis tér, alattam
 zárt arcú, szelütött réműlet.
 Tudom, bőröd ilyen, mint ez a lap.
 Hajad, szemed, akár mécses nélküli
 ablakom, ott állsz, épp úgy, mint én,
 és reggel papírra veted, párkányodon
 hány viasztest égett el.